

a bez ohledu na to, zda žalovani čili nic, a že teprve, co by po té zbylo, slušelo by ve smyslu zdejšího rozhodnutí ze dne 10. listopadu 1926, Rv II 463/26 přidělití úpadkové podstatě. Jsou tudíž usnesení nižších soudů v této příčině pochybena a bylo proto dovolacímu rekursu Rudolfa V-a vyhověno a vzhledem k ustanovení § 234 druhý odstavec ex. ř. rozhodnuto, jak uvedeno, aniž bylo třeba vyčkatí výsledek sporu zahájeného prý o stěžovatelově odporu.

Čís. 7724.

Ochrana nájemců.

Stačí, že skutkové okolnosti rozhodné pro vstup dědice do nájemní smlouvy nastaly teprve za řízení v první stolici o žalobě na vyklizení bytu.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1928, Rv II 864/27.)

Žalobce domáhal se na žalované vyklizení bytu, ježto prý ho žalovaná obývala bez právního důvodu. Žalovaná namítla najmě, že jí přísluší nájemní právo podle § 6 zákona na ochranu nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n., ježto obývala byt společně se svou zesnulou matkou, jež byla nájemnicí bytu. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl mimo jiné z těchto důvodů: Podle § 6 zákona na ochranu nájemníků vstupuje v nájemní smlouvu zesnulého jeho dědicové, kteří, nemajíce vlastního bytu v době úmrtí zůstavitelova, bydleli v jeho bytě. Pokud se týče otázky, zda žalovaná jest dědičkou po její dne 16. srpna 1925 zesnulé matce, vychází z pozůstalostního spisu na jevo, že se žalovaná dne 29. dubna 1927 podmíněně přihlásila k pozůstalosti po její zesnulé matce a že jí pozůstalé jmění podle odevzdací listiny ze dne 2. května 1927 bylo odevzdáno, takže žalovanou jest uznati za dědičku její zesnulé matky. Při tom nerozhoduje, že pozůstalostní řízení bylo zahájeno teprve po podání této žaloby k návrhu žalované ze dne 14. dubna 1927, neboť zákon nepředpisuje lhůtu, do níž vlastnost dědice musí býti nabyta a prokázána. Zákon žádá toliko, že přejímatel bytu musí býti dědicem zesnulého nájemce. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolatelé nenapadají po skutkové stránce, že tu nebyly v čase vynešení rozsudku první stolice všechny okolnosti, jichž po rozumu § 6 (1) zákona na ochr. náj. ze 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n. jest třeba, by nastal vstup dědicův (žalované strany) do nájemních práv nájemníkůvých, nýbrž, provádějíce pouze dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., vytýkají, že jest nutno, by okolnosti, ke vstupu dědicova do smlouvy nájemní potřebné, byly tu již v okamžiku podání žaloby na dědice o vyklizení bytu zůstavitelem obývaného, že § 406 c. ř. s. nelze

použití. Soud dovolací jest vázán skutkovými zjištěními nižších stolic (§ 504 c. ř. s.), zejména i v tom směru, že celé pozůstalostní jmění bylo již odevzdací listinou z 2. května 1927 odevzdáno žalované straně jako dceři zůstavitelky. Názoru dovolatelů nelze proto přisvědčiti. Není ani v § 1116 a) obč. zák. ani v § 6 zákona na ochr. náj. a ani v jiném zákonném předpisu stanoveno, do kdy musí dědic, který chce vstoupiti do nájemní smlouvy, učiniti dědickou přihlášku a do kdy musí býti pozůstalost projednána a odevdací listina vydána, by mohlo býti uplatňováno právo ke vstupu do nájemní smlouvy. Stačilo proto, že skutkové okolnosti pro tento vstup potřebné nastaly teprve za řízení v první stolici. Ku komplikacím, které mohou vzniknouti tím, že se dědic s počátku spokojí odbytím pozůstalosti pro nedostatek jmění a že teprve za sporu o vyklizení učiní dědickou přihlášku a vyvolá projednání pozůstalosti, nelze přihlížeti. Jest věcí vlastníka bytu, by se po případě vhodným způsobem vypořádal v čas s ležící pozůstalostí, míní-li, že ku vstupu dědicově do nájemní smlouvy nemůže dojiti (srovnej rozh. 4903, 5842, 5862, 6112 a 6329 sb. n. s.).

Čís. 7725.

V řízení o zrušení nájemní smlouvy a o odevzdání najatého předmětu z důvodu nedodržení smlouvy nájemcem podle § 1118 obč. zák. platí kratší lhůty § 575 c. ř. s. Tomu není na závalu předpis § 574 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1928, R I 28/28.)

Žalobci domáhali se na žalovaném zrušení nájemní smlouvy a odevzdání vyklizeného předmětu nájmu z důvodu § 1118 obč. zák., ježto byl žalovaný v prodlení s placením činže. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby. Dovolací soud odmítl jako opožděné odvolání žalovaného, podané až čtrnáctý den po doručení rozsudku prvního soudu. Důvody: V §§ 560 až 576 c. ř. s. jsou zvláštní ustanovení o řízení ve věcech nájemních nejen pro případy, v nichž může býti nájemní poměr na základě smlouvy nebo zákonného předpisu zrušen pouze výpovědí anebo zaniká uplynutím času bez předchozí výpovědi, nýbrž i pro případy, v nichž se prohlašuje nájemní poměr za zrušený neb uhaslý na základě žaloby (§ 567, čtvrtý odstavec, a § 574 c. ř. s.). Na žalobu, o niž tu jde, dlužno proto použití oněch zvláštních předpisů. V § 575, první odstavec, c. ř. s. jest ustanoveno, že v řízení, upraveném v §§ 560 až 576 c. ř. s. platí pro opravné prostředky, tudíž i pro odvolání, osmidenní lhůta. Tato zásada, jež byla pojata i do repertoria nálezů pod čís. 196, jest zachovávána důsledně (srv. rozh. sb. n. s. čís. 3584, 4890, 5320). Ježto však odvolání bylo podáno až čtrnáctý den po doručení rozsudku prvního soudu, jest opožděno a bylo je již v neveřejném sezení odmítnouti (§ 471 čís. 2, § 474, druhý odstavec a § 575, první odstavec, c. ř. s.).

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.